

lene kan oplysningerne også videregives til domstolene.

Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må ifølge *stk. 3* alene bruges som led i varetagelsen af Finanstilsynets beføjelser efter bank- og sparekasseloven. Desuden kan de bruges i forbindelse med sager, hvor en afgørelse truffet af finanstilsynet påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene, jf. *stk. 2, nr. 11*.

Bestemmelsen i *stk. 4* underlægger de danske forvaltningsmyndigheder, som modtager oplysninger fra Finanstilsynet, en tavshedspligt, der svarer til den, som gælder for de i tilsynet ansatte. Bestemmelsen indebærer blandt andet, at de ansatte i Danmarks Nationalbank og i Erhvervsankenævnet har en mere vidtgående tavshedspligt med hensyn til oplysninger, som man modtager fra Finanstilsynet, end der gælder i øvrigt for institutionen. For så vidt angår udenlandske tilsynsmyndigheder m.v. kan Finanstilsynet kun videregive oplysninger i det omfang, der er sikkerhed for, at oplysningerne også i udlandet vil være underkastet tavshedspligt. Dette er tilfældet, for så vidt angår EF-medlemsstaterne efter gennemførelsen af 2. banksamordningsdirektiv.

Stk. 5 fastsætter regler om, hvem der kan anses som part i forholdet til Finanstilsynet, når tilsynet efter lovens § 50, stk. 1, undersøger enkelte pengeinstitutters forhold. Der foretages herved en præcisering af forvaltningslovens partsbegreb, således at det alene er det pengeinstitut, hvis forhold undersøges, der kan anses som part. Dette betyder blandt andet, at andre end pengeinstituttet, selv om de pågældende måske har interesser i sagen, ikke har mulighed for f.eks. aktindsigt.

Bestemmelsen er blandt andet foranlediget af, at der efter nogle afgørelser fra Folketingets Ombudsmand og Erhvervsankenævnet er opstået tvivl om partsbegrebets udstrækning i relation til bestemmelsen i lovens § 50, stk. 3. Således har ombudsmanden i en sag fra 1987, jf. ombudsmandens beretning fra 1987, side 64 ff, fundet at en indlånerforening, der ikke var klageberettiget over for tilsynets beslutninger, desuagtet måtte anses som part.

Efter Industriministeriets opfattelse følger det af reglerne i 2. banksamordningsdirektiv, at der i meget vidt omfang skal sikres fortrolighed omkring de oplysninger, som Finanstilsynet gennem sine undersøgelser kommer i besiddelse af. En sådan fortrolighed kan kun sikres, hvis forvaltningslovens partsbegreb ikke resulterer i, at alle, der har en interesse i sagen kan få aktindsigt.

Stk. 6 svarer til den nugældende lovs § 50, stk. 5.

Til nr. 51

Forhøjelsen af minimumsbidraget til Finanstilsynet er en nødvendig regulering. Beløbet har været uændret siden 1974.

Til nr. 52

Bestemmelsen er ændret som følge af de foreslåede bestemmelser i § 1, stk. 3 og 7, og § 1a om virksomhedsområdet, § 7b, stk. 1, 6 og 7, og § 7c, stk. 1, om ejerforhold, § 21, stk. 3, om indberetningspligt, såfremt pengeinstituttet ikke opfylder et af solvenskravene i § 21, stk. 1, samt § 29, jf. §§ 30-33, § 34, stk. 1-7, 8 og 10 og § 35 om regnskabsregler.

Til nr. 53

Med ændringen af *stk. 2* er ønsket en præcisering af, at tavshedspligten for pengeinstitutter også omfatter forhold, som en kunde har betroet et pengeinstitut, og der er således alene tilsigtet en lovfæstelse af det for pengeinstitutter almindeligt gældende princip om bankfortrolighed, som hviler på lang og fast praksis, og der er ikke med forslaget tiltænkt nogen realitetsændring.

Til § 2

Ændringerne er en konsekvens af ændringerne i § 1.

Til § 3

Til nr. 1

Kapitalkravet foreslås hævet fra 500.000 kr. til 5 mill. kr. Herved sikres en bedre økonomisk basis for virksomhederne. For eksisterende foreninger og virksomheder er der i § 8 fastsat en overgangsordning.

Til nr. 2-5

Ændringerne ophæver Finanstilsynets stadfæstelse af vedtægter. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 9 og 10.

Til § 4

I lovforslagets § 4 foreslås det, at loven træder i kraft den 1. januar 1991, da det er ønskeligt, at ikraftsættelsen sker så hurtigt, som det er teknisk muligt.

Til § 5

I lovforslagets § 5 foreslås det at ophæve kravet til en særskilt filialkapital for eksisterende filialer af kreditinstitutter med hjemsted indenfor EF. I overensstemmelse med hjemlandskontrolprincippet overgår tilsynet med solvens til hjemlandets tilsynsmyndigheder. Det er fundet hensigtsmæssigt, at hjemlands-